

provedena po zákonu, nedbajíc skutkových předpokladů napadeného rozsudku, z nichž by měla při správném provedení hmotněprávního zmatku vycházeti. Soud zjistil, že obžalovaný, nehledě k tomu, že se nápořem do dveří a prostrčenou dovnitř holí od smetáku pokusil způsobiti P-é újmu na těle i na majetku — P-ým vážně pohrozil újmou na těle v úmyslu, by na nich bezprávně vynutil vstup do bytu. Toto jednání správně kvalifikuje rozsudek za přečin útisku podle § 1 zák. č. 309/1921. Soud nezjistil, že obžalovaný sám dobrovolně ustoupil od činu a nelze takové ustoupení spatřovati v tom, že obžalovaný, nemoha si vynutiti vstup do bytu, zase odešel, poněvadž trestný čin byl dokonán již pronesením vyhrůžky újmou na těle v úmyslu, ježž předpokládá ono zákonné ustanovení. Že obžalovaný nebyl oprávněn proti útoku na čest brániti se spácháním trestného činu, vyplývá z toho, co bylo již řečeno. V obou směrech provádí zmáteční stížnost věcně zmatek podle č. 9 b) § 281 tr. ř. zřejmě proti zákonu, vycházejíc ze skutkových předpokladů, neobsažených v rozsudku. Věcnou námitku podle č. 10 § 281 tr. ř. provádí stěžovatel, dovozuje, že nestačí k odůvodnění kvalifikace přečinu podle § 2 odst. 2 zák. č. 309/1921, místo přestupku podle § 1 téhož zák. rozsudkové zjištění, že obžalovaný svou pohrůžku dotvrdil použitím hole od smetáku, poněvadž prý nejde o zbraň, nýbrž o smeták, jehož tyč byla jen asi 1 m dlouhá a 2 cm silná, a ježž měl obžalovaný náhodou v ruce. Tyčí se prý neopatřil jako zbraní a není prý ani způsobilá, by jí byl spáchán útisk »se zbraní v ruce«. Než zmáteční stížnost přehlíží, že zákon nemá tu, ani jinde (na př. v § 82 tr. zák.) na mysli jen zbraň v technickém slova smyslu, že stačí každý předmět způsobilý k sesílení útoku proti osobě a k ohrožení její tělesné bezpečnosti. Poněvadž zákon stanoví jako podmínku kvalifikace činu jako přečinu podle druhého odst. § 2 uv. zák. jen, že trestný čin, útisk, byl spáchán s použitím zbraně, nezáleží na tom, zda se jí pachatel předem opatřil v úmyslu, by jí použil při činu, či zda jí použil jen, maje ji náhodou po ruce. Rozhodné je a stačí, že jí bylo při činu skutečně použito a že, jak rozsudek zjišťuje, byl si obžalovaný toho vědom, že sn eták tehdy v ruce, tedy pohotově měl a že tím nebezpečnost jeho útoku byla zvýšena.

Čís. 3585.

Sprostil-li nalézací soud obžalovaného pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák. proto, že obžalovaný použil k oklamání prostředku, jímž zamýšlený účinek a výsledek (omyl) nikdy a za žádných okolností vyvolán býti nemohl (činem nemohlo nikdy nastati ohrožení právního řádu), ježto bylo falšování tak patrné (zjevné), že bylo k dosažení cíle obžalovaným zamýšleného naprosto a bezpodmínečně nezpůsobilé, jde o skutkové zjištění, které víže i zrušovací soud a jež nelze napadati hmotněprávním zmatkem č. 9 a) § 281 tr. ř.; oním zjištěním je vyloučena i abstraktní možnost uvéstí v omyl ve smyslu § 320 f) tr. zák.

(Rozh. ze dne 19. září 1929, Zm II 182/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 28. března 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 č. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák.

Důvody:

Nálezací soud vychází při posuzování činu obžalovaného ze správného právního názoru, že podstata zločinu podvodu, i nedokonaného podvodu, předpokládá, že pachatelovo jednání bylo způsobilé vyvolati omyl a prostředkem omylu poškoditi něčí práva. Soud však sprostil obžalovaného proto, že použil k oklamání okresního úřadu v Hustopečích prostředku, jímž zamýšlený účinek a výsledek, omyl tohoto úřadu nikdy a za žádných okolností vyvolán býti nemohl, a tedy oním činem obžalovaného nemohlo nikdy nastati ohrožení právního řádu, ježto bylo falšování tak patrné, zjevné, že bylo k dosažení cíle obžalovaným zamýšleného naprosto a bezpodmínečně nezpůsobilé. V tom jest spatřovati zjištění skutkové, jak bylo vysloveno v podobném případě i v rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského, otištěném v Löfflerově sbírce *Oesterreichische Zeitschrift für Strafrecht* pod číslem 128. Takové zjištění, které víže i zrušovací soud, nelze napadati hmotněprávním zmatkem podle č. 9 a) § 281 tr. ř., jak činí stížnost státního zastupitelství, nýbrž mohlo by býti napadáno jen formálními zmatky podle č. 5 § 281 tr. ř. Zmateční stížnost státního zastupitelství z těchto důvodů ono rozsudkové zjištění nenapadá a jest proto z něho vycházeti. Oním zjištěním vyloučil však nálezací soud i abstraktní možnost uvést v omyl a vyloučil tím pojmově podstatnou složku zločinu falšování veřejné listiny, které je třeba nejen ke zločinu podvodu podle §§ 197 a 199 d) tr. zák., nýbrž i ke skutkové podstatě přestupku podle § 320 f) tr. zák., lišícího se od řečeného zločinu tím, že tu není zlého úmyslu, předpokládaného v § 197 tr. zák. Čin obžalovaného nepřichází tedy v úvahu ani jako přestupek podle § 320 f) tr. zák. Neodůvodněnou zmateční stížnost státního zastupitelství bylo proto zavrhnouti.

Čís. 3586.

Skutková podstata přečinu podle § 303 tr. zák. jest proti zločinu podle § 122 a) tr. zák. jen rázu podpůrného; ideální souběh obou těchto deliktů v příčině jediného a téhož výroku je nemožný; subjektivní stránka.

(Rozh. ze dne 19. září 1929, Zm II 210/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 6. dubna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem rušení náboženství podle § 122 a) tr. zák. a přečinem urážky církve podle § 303 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl mimo jiné z těchto